

SZEMLE

Köves István

EGY MONDAT A JÁRDASZÉLRŐL

Csak óvatosan azzal a mit sem sejtő, ártatlan járdaszéli kíváncsiskodással, amikor a merevléptű idegen katonák fényes orrú, fekete félcsizmáikban átvonulnak a városon mosolyogva, mert a helybéli felnőttek integetni előre engedik készségesen maguk elé a gyerekeket, mindet, akárkiét is, a tereptarka kísérorautóban meg készülnek kattogva a képek, a történelemkönyvekbe szántak, előbb azzal a szöveggel, hogy az ünneplő lakosság lelkesen köszönti, virággal fogadja a baráti felszabadítókat, később a kép marad ugyanott, csak a kíséroró képaláírás változik egy kicsinyt: a megfélemlített lakosság rémülten nézi a kegyetlen megszállók dölyfös bevonulását, s mára meg már attól kell tartanod erőt, hogy szikkadtra száradt-fonnyadt arcodban föl ne találja ismerni valaki annak az egykor a fény fürdette békés járdaszélen ácsorgó, szomorú szemű gyerekecskének ártatlanul csudálkozva bizakodó arcát.

Ezredvég, 2024/3.